

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X. X.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený zmocněncem Mgr. et Mgr. Ing. X. X. X., LL.D.
doručovací adresa X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2022, č. j.: OAM-310/ZA-ZA11-HA15-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) ze dne 12. 5. 2022, č. j.: OAM-310/ZA-ZA11-HA15-2019, jímž rozhodl o žádosti žalobce podané dne X. 2022 tak, že žalobci se mezinárodní ochrana podle § 12,

§ 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, z jakého důvodu byla jeho žádost zamítnuta, odůvodnění je zmatečné, není z něj zřejmé, ke kterému z vyjádření žalobce správní orgán přihlížel a do jaké míry se jimi zabýval. Skutečnosti v něm splývají v jedno, správní orgán jasně nevysvětluje, na základě jakých informací o nedůvodnosti žádosti žalobce rozhodl, pouze odkázal na výsledky pohovoru žalobce.
3. Dále vytýkal žalovanému, že v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nedostatečně zjistil skutkový stav, neopatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí, rozhodnutí není přesvědčivé, tímto nesprávným postupem pak dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a právním závěrům. Žalovaný porušil § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu a rozhodoval v rozporu s § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.
4. Poukazoval na náležitosti rozhodnutí dle § 68 odst. 1 a 3 správního řádu, nedostatečné odůvodnění způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí, byl porušen § 46 správního řádu. Měl za to, že žalovaný rozhodoval nezákonně a dle své libovůle, byl porušen § 2 odst. 4 správního řádu a překročeny meze správního uvážení, byly porušeny základní zásady správního řízení. Odkázal též na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Doporučení Výboru ministrů Rady Evropy č. (80) 2 týkající se správního uvážení. Žalovaný se měl zabývat i otázkou udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, neboť osobní situace žalobce v zemi původu, tak jak ji v řízení popsal, je důvodem pro udělení azylu dle § 14.
5. Byl přesvědčen, že důvody, pro které opustil vlast a podal žádost o udělení azylu v České republice, jsou dostačující k udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu.
6. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, napadené rozhodnutí považoval za zákonné, žalovaný zjistil skutečný stav věci, shromáždil dostatečné podklady, případ posoudil ve všech souvislostech, trval na správnosti napadeného rozhodnutí. Bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti byla legalizace pobytu žalobce na území ČR, neboť na Ukrajině, kde pobýval do roku 2019, probíhá válečný konflikt, žalobce chce proto v ČR zůstat a najít svoji rodinu, ve vlasti nemá kde bydlet.
8. Míra volnosti správního uvážení je omezena zákazem libovůle, samotné správní rozhodnutí pak podléhá soudnímu přezkumu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním způsobem. Žalovaný se zabýval též rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, shledal, že žalobce je zletilý, plně svéprávný, nesdělil žádné zdravotní obtíže, není závislý na péči jiné osoby, dospěl tak k závěru, že se nejedná o případ zvláštního zřetele hodný z hlediska humanitárního azylu, nejde o překročení správního uvážení.
9. K námitce ohledně války na Ukrajině odkázal na § 12 b) zákona o azylu s tím, že důvody podané žádosti je nutno posuzovat ve vztahu k zemi státního občanství žalobce, tedy Vietnamu, nikoli k Ukrajině.

10. Závěrem uvedl, že institut mezinárodní ochrany nelze zaměňovat s instituty pobytového řízení dle zákona o pobytu cizinců. Žalobce žádné relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany neuváděl. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce, občan Vietnamu, poskytl dne 18. 3. 2022 údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR, kdy uvedl, že se od roku 2019 zdržoval s manželkou a dětmi na Ukrajině, měl tam dlouhodobé pracovní vízum, žalobce je zdravý. Když začala válka, odjel žalobce do ČR, s rodinou se rozdělili na nádraží v Kyjevě, od té doby s nimi žalobce není v kontaktu, důvodem jeho žádosti je válka na Ukrajině. Tyto skutečnosti potvrdil při pohovoru dne 18. 3. 2022, kdy uvedl, že na Ukrajinu vycestoval za lepší práci, nyní musí najít manželku a děti, proto se nemůže vrátit do vlasti, bezprostředně by tam neměl kde bydlet, má tam rodiče.
12. Součástí spisu je zpráva Ministerstva vnitra ČR Vietnam Přehled údajů o zemi za rok 2020 (IOM) ze dne 9. 4. 2021 a zpráva Ministerstva vnitra ČR Vietnam Informace OAMP, 22. 4. 2021 Bezpečnostní a politická situace v zemi.
13. Dne 19. 4. 2022 byla žalobci daná možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, k tomuto úkonu se však nedostavil.
14. V napadeném rozhodnutí ze dne 12. 5. 2022 žalovaný podrobně odůvodnil, z jakých důvodů neposkytl azyl dle § 12 písm. a), § 12 písm. b), § 13 a § 14 zákona o azylu, ani doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 1 a odst. 2 a § 14b zákona o azylu; podrobněji se soud bude obsahem napadeného rozhodnutí zabývat v souvislosti s vypořádáním žalobních námitek.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.
17. První žalobní námitka směřuje k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, soud jej však nepřezkoumatelným neshledal.
18. Žalovaný nejprve přehledně, úplně a správně rekapituloval veškerá tvrzení žalobce, která poskytl ve správním řízení, neboť právě jeho tvrzení podstatným způsobem definují rámec skutečností posuzovaných v rámci řízení o mezinárodní ochraně. Dále uvedl, z jakých podkladů vycházel, kdy se jednalo jednak o údaje poskytnuté žalobcem k žádosti a jeho tvrzení uvedená při pohovoru a dále o informace, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu (viz shora uvedené zprávy). Podle konstantní judikatury správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí v první řadě z

žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41). Žalovaný tyto požadavky respektoval, když vyšel z konkrétních tvrzení žalobce, která uvedl do souvislosti se zjištěními vyplývajícími ze shromážděných podkladů o zemi původu a následně též jednotlivě s příslušnými ustanoveními zákona o azylu, na základě kterých by žalobci případně mohla být poskytnuta mezinárodní ochrana; ke každému z těchto ustanovení uvedl své srozumitelné úvahy, proč dle jeho názoru v jednotlivých případech žalobce podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nesplňuje. Úvahy žalovaného přitom soud považuje za srozumitelné, konzistentní, reflektující individuální okolnosti případu žalobce i příslušnou právní úpravu a korespondující se závěry z nich vyvozenými. Napadené rozhodnutí tak vady nepřezkoumatelnosti a zmatečnosti nevykazuje, námitka žalobce, která je navíc formulována značně obecně, je nedůvodná.

19. K námitce ohledně neudělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zapotřebí uvést, že obecná východiska soudního přezkumu takového rozhodnutí shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: *„Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*

20. Žalovaný se na str. 5 napadeného rozhodnutí vypořádal s tím, zda byly dle jeho názoru splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu, uvedl, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou, zdravou a práceschopnou osobou, jeho životní situaci nepovažoval za nijak mimořádnou, na základě toho nenalezl žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu, Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení v souladu se shora uvedenou judikaturou za dostatečné, ve shodě s žalovaným pak má za to, že nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. Žalobce v uvedené souvislosti rovněž (nanejvýš obecně) argumentoval pouze tím, že jeho osobní situace v zemi původu je důvodem pro udělení humanitárního azylu. Jak však žalovaný vysvětlil v napadeném rozhodnutí, žalobce je státním občanem Vietnamu a tedy výlučně k této zemi je třeba vztahovat posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu,

přičemž po posouzení situace ve Vietnamu žalovaný žádné azylově relevantní důvody či mimořádné okolnosti (např. přírodní katastrofa, ozbrojený konflikt, apod.) neshledal, s ohledem na to se nemůže jednat ani o případ hodný zvláštního zřetele, kdy by bylo možné uvažovat o udělení humanitárního azylu; situace na Ukrajině pak není v této souvislosti nijak rozhodná. Námitka je tak nedůvodná.

21. K námitkám, že žalovaný porušil § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu a rozhodoval v rozporu s § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona o azylu, soud konstatuje, že je nelze považovat za řádný samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům obecné odkazy na ustanovení správního řádu a zákona o azylu, které nejsou nad rámec výše uvedených žalobních bodů podepřeny konkrétními skutečnostmi či právní argumentací, nedostojí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Soud se proto těmito námitkami samostatně nezabýval.
22. Závěrem soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94 dle kterého: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“*
23. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. února 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně